

Totéž platí o pozemcích, jež jsou v soukromém vlastnictví obce. Zavínění obce s hlediska soukromého práva není ani v tom, že nezamezila vhodnými opatřeními obecnstvu užívání takové cesty.

(Rozh. ze dne 24. března 1938, Rv II 729/36.)

Žalobní nárok na náhradu škody vyvozované proti obci z úrazu, který žalobkyně utrpěla na cestě vedoucí přes soukromý pozemek žalované obce, neuznaly soudy všech tří stolic důvodem po právu, nejvyšší soud z těchto

důvodů:

Jest zjištěno, že v době žalobkynina úrazu byl pozemek, na němž se stal úraz, soukromým majetkem žalované obce, že prostor za plotem byl pouhý neupravený terén, na nějž byl navážen materiál z haldy, a že nějaká cesta nebo chodník tam nebyl. Z těchto zjištěných skutečností správně vyvodily nižší soudy, že žalovaná obec nebyla povinna udržovati prostor za plotem sadu ve stavu bezpečném pro chodce a při náledí jej posypávati, i když tu lidé chodili. Nelzeť obci jako soukromé vlastníci pozemku ukládati s hlediska soukromého práva větší povinnost nežli jinému soukromému vlastníku pozemku. Předpisy soukromého práva však není možno odůvodniti povinnost vlastníka pozemku, přes nějž si obecnstvo vyšlapalo cestu, aby takovouto cestu udržoval ve stavu bezpečném pro chodce a aby ji při náledí posypával. Kdo užívá takové cesty, činí tak na vlastní nebezpečí.

Zavínění žalované obce s hlediska soukromého práva nelze viděti ani v tom, že nezamezila vhodnými opatřeními, aby obecnstvu bylo zabráněno užívati oné cesty. Nelzeť ani tuto povinnost ukládati vlastníku soukromého pozemku, přes nějž obecnstvo svémocně chodí.

Čís. 16830.

Ujednání mezi advokátem a jeho klientem, že klient uznává palmární pohledávku v určité výši, že však zaplacením určité nižší částky bude celá palmární pohledávka vyrovnána pod podmínkou, že klient bude považovati advokáta nadále právním zastupováním ve všech svých právních záležitostech, přiči se dobrým mravům (§ 879, odst. 1, obč. zák.). Z takového ujednání nelze žalovati klienta, lze se však domáhati zaplacení palmární pohledávky na podkladě původního právního poměru.

(Rozh. ze dne 24. března 1938, Rv II 465/37.)

Srov. rozh. č. 10626 Sb. n. s.

Advokát Dr. K. zastupoval žalovaného v jeho právních věcech. Na palmární pohledávku zaplatil žalovaný Dr. K-ovi před 8. únorem 1930 37.726 Kč 80 h. Dne 8. února 1930 bylo mezi nimi sjednáno narovnání, podle něhož se žalovaný zavázal doplatiti Dr. K-ovi na dlužné útraty 30.000 Kč do příštího dne a pověřovati Dr. K. nadále právním zastupováním ve všech svých právních záležitostech a při nesplnění podmínek narovnání bylo dále ujednáno, že »zůstává Dr. K-ovi vyúčtovaná pohledávka nezkrácena resp. neslevena«. Tvrdíc, že Dr. K. konal pro žalovaného obsáhlé, komplikované a těžké právní práce a že se žalovaný dotčeným narovnáním zavázal při nesplnění podmínek v něm vytčených, zejména tehdy, kdyby nepověřoval právním zastupováním Dr. K-u ve všech svých věcech, zaplatiti Dr. K-ovi zbytek účtovaných útrat 24.786 Kč 70 h, kteroužto pohledávku jí Dr. K. postoupil, domáhá se žalující záložna na žalovaném zaplacení 24.786 Kč 70 h s přísl. N i ž š í s o u d y zamítly žalobu, s o u d p r v é s t o l i c e uvedl v otázce, o níž tu jde, v d ů v o d e c h: I kdyby bylo možno míti za dokázáno, že se žalovaný skutečně zavázal, že nesplní-li podmínky narovnání z 8. února 1933, zaplatí zbytek účtu Dr. K-ovi a že uznal zbytek pohledávky, nebyla by žaloba důvodná, neboť závazek převzatý žalovaným podle narovnání, že bude nadále pověřovati Dr. K-u zastupováním ve všech svých právních záležitostech, tedy pro veškerou budoucnost a za všech okolností, že při nedodržení tohoto závazku musí zaplatiti Dr. K-ovi zažalovanou částku jeho palmární pohledávky a že sleva této částky v tom případě zaniká, je zřejmě proti dobrým mravům. Pověření zastupováním advokáta jest věcí důvěry a kdyby byl žalovaný povinen pověřovati Dr. K-u právním zastupováním ve všech svých věcech a pro veškerou budoucnost, aby nepozbyl poskytnuté slevy, byl by žalovaný vydán do rukou Dr. K-y, který by mu mohl na př. účtovat nepřiměřené útraty, pro něž by žalovaný musil snad vésti spory, a přes to by byl nucen z obavy, aby nepozbyl oné slevy, nadále jej pověřovati svým zastupováním. Stejně tak by tomu bylo tehdy, kdyby byl nespokojen s jeho vedením svých sporů. Závazek ten by odporoval též ustanovení § 1 zák. č. 111/1927 Sb. z. a n. Je proto ono narovnání nicotné, a to celé, i pokud by obsahovalo uznání zažalované pohledávky. Ježto se žalující záložna domáhá zažalované pohledávky z řečeného nicotného narovnání, musila býti žaloba i z této příčiny zamítnuta jako neoprávněná.

N e j v y š š í s o u d uložil soudu první stolice, aby o věci dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Z přednesu žalobkyně v celé jeho souvislosti vyplývalo, že žalobkyně uplatnila též jako žalobní důvod, že jí Dr. K. postoupil pohledávku, která mu vznikla z vykonání právnických prací pro žalovaného. Měl se proto odvolací soud obírat i tímto žalobním důvodem. Ne-

učinil-li tak a nezjistil-li skutečnosti pro posouzení tohoto žalobního důvodu závažné, což žalobkyně podle § 503 č. 2 c. ř. s. vytýká, nemůže dovolací soud rozhodnouti ihned ve věci samé a napadený rozsudek musil býti zrušen (§ 510 c. ř. s.). Poněvadž potřebná zjištění chybí již v rozsudku prvního soudu, musil býti zrušen i tento rozsudek a věc vrácena prvnímu soudu, aby o ní v této části znova jednal a rozhodl. Na prvním soudě bude, aby podle § 182 c. ř. s. dal podnět k doplnění přednesu stran o neprobraném dosud žalobním důvodu. Projednání věci v této části nevádí nikterak námitka žalovaného, že dne 8. února 1933 došlo mezi ním a Dr. K-ou k narovnání, podle kterého měl Dr. K-ovi složit na úplné vyrovnání všech jeho útrat 30.000 Kč, a že učiniv tak dne 9. února 1933, není již nic Dr. K-ovi z palmární pohledávky dlužen, neboť narovnání nemůže obstáti po této stránce, byla-li k němu připojena v odstavci b) podmínka, že žalovaný bude pověřovati Dr. K-u svým právním zastupováním ve všech svých právních záležitostech, která byla podmínkou nemravnou podle § 879, odst. 1, obč. zák. To dovodil v podstatě správně již první soud. Soud dovolací schvaluje rozřešení této právní otázky prvním soudem a odkazuje ještě pro stručnost k rozh. č. 10626 Sb. n. s. Není tudíž žalovaný oprávněn namítati, že pohledávka Dr. K-y zanikla proti němu narovnáním, a jest zjistiti v novém jednání celý skutkový poklad této pohledávky Dr. K-y, aby mohlo býti rozhodnuto o zažalované pohledávce. Hledíc na uvedený právní názor dovolacího soudu, pozbývají významu vývody dovolání, že se odvolací soud měl obíratí neplatností narovnání ze dne 8. února 1933 a že měl prováděti důkazy o tom, že žalovaný po 8. února 1933 vedl spory a nepověřoval v nich zastupováním Dr. K-u.

Čís. 16831.

Poklesky (cizoložství) žalujícího manžela po nastalém rozvratu manželství nemohou v rozlukovém sporu zůstatí bez povšimnutí, pokud se dotýkají otázky zavinění na rozluce, jestliže je žalovaná manželka uplatňoval před vynesemím rozsudku první stolice, nehledíc na to, zda byly uplatněny za účelem dosažení rozluky jako rozlukový důvod, či jako obrana proti žalobě o rozluky manželství.

(Rozh. ze dne 24. března 1938, Rv II 142/38.)

Srov. rozh. č. 12997 Sb. n. s.

Proti žalobě, kterou se žalobce domáhal rozluky manželství uzavřeného se žalovanou z důvodu hlubokého rozvratu (§ 13 h) rozl. zák.), namítla žalovaná, navrhnuvši zamítnutí žaloby, mimo jiné, že žalobce měli intimní poměr s jinými ženami. Soud první stolice rozloučil manželství sporných stran z viny žalobcovy, kdežto odvolací soud